

τὴν ψυχὴν τοῦ τὰ πρῶτα ὄνειρα, τὰς πρῶτας ἐλπίδας, τοὺς πρῶτους τοῦ στίχους. Γέρων τώρα, πτωχός, κατὰ μόνος περὶ τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας μέσας εἰς αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου τοῦ καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός, βλέπει νὰ περνοῦν αἱ σκιαὶ πεντήκοντα χρόνων. Καταπεποννημένος ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ὁ κύρ Γρηγόρης ἐπῆσεν ἐπὶ τῆς κλῆνης τοῦ. Ἡ λάμπα δι' ὅλης τῆς νυκτός καίονσα ἐφεγγεν ἀσθενῶς πλέον καὶ μετ' ὀλίγον ἐσθέσθη ὀλοτελῶς. Ἀλλ' ἐν τῷ δωματίῳ δὲν ἦτο πλέον σκότος. Ἐγλυκοχάραζε· τὸ φῶς εἰσέδουε μέσα τῶν ἐθθαρμένων παραπετασμάτων, ἀποδιδῶκεν τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας σκιάς καὶ ἐφώτιζε τὴν μορφήν τοῦ γέροντος, ὅστις κοιμᾶται ἥσυχος. Ποιὸς ξέρει μὴ εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἴσως ζωντανεύουν οἱ πόθοι τοῦ καὶ μεταφέρεται εἰς τὴν νῆσον τοῦ καὶ γίνεται παιδάκι πάλιν, προστριβόμενος εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός τοῦ, καὶ κρατῶν τὸ νῆμα τοῦ κεντήματος τῆς Ἑλένης τοῦ, ἐνῶ τὸ ὠρολόγιον ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης ψάλλον τὸ μονότονον τοῦ φεύγοντος χρόνου τραγουδι.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Ἡμπορῶ νὰ ἴδω ἄνθρωπον πίπτοντα ἐκεῖ ἐνώπιόν μου, οὐδ' ἀπλῶς θὰ κύψω νὰ ἴδω τί ἔχει. . . Θέλω νὰ ζήσω, ἐγώ. . . Τί ὠραιότερον τῆς ζωῆς. . . » Μετὰ τινὰ δὲ διακοπὴν, ἐπανέλαβε :

— Δὲν κάμνω πλέον τὸν ἱατρόν, ἀλλ' εἶμαι πάντοτε ἱατρός, διατηρῶ ἔτι ἐκεῖνο τὸ κατηραμένον δῶρον τῆς διαγνώσεως τῶν ἀσθενειῶν. Καὶ τὸσον μάλιστα πολὺ, ὥστε βλέπω ὁσημέρην προσεγγίζουσιν τὴν συκοπὴν, ἥτις ἅμα φάσκη, οὐδὲν πλέον θὰ δύναται νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

— Αὐτὸ εἶνε τρομερὸν, ἐψιθύρισεν ὁ Νουμάς, ὅστις ἡσθάνετο ἑαυτὸν ὠχρῶντα, καὶ φιλόζωος, ὡς ὅλοι οἱ Μεσημβρινοί, ἀπεμακρύνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ ἐπιφύτου σοφοῦ, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκ φόβου μὴ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγνώσῃ ἐκεῖνος τὸ προᾶγγελμα προσεχούς θανάτου.

— Ἀ! αὐτὸ τὸ τρομερὸν διαγνωστικόν, διὰ τὸ ὅποιον ὅλοι μὲ φθονοῦσι, πόσον μὲ λυπεῖ, πόσον καταθλίβει τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου. . . Γνωρίζω ἐνταῦθα μίαν ταλαίπωρον κυρίαν, τῆς ὁποίας ὁ υἱὸς ἀπέθανε πρὸ δέκα ἐτῶν ἐκ φθίσεως τοῦ λάρυγγος. Ἦδη ἐπανευρίσκω τὴν αὐτὴν μητέρα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἡ παρουσία τῶν δύο αὐτῶν δυστυχῶν μοι προξενεῖ περισσότερον κακὸν παρ' ὅσον καλὸν μοι προξενοῦν τὰ λουτρά. Μὲ παρακολουθοῦσι, θέλουσι νὰ μὲ συμβουλευθῶσι, καὶ ἐγὼ ἀρνούμαι διαρρήδην. . . Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐξετάσω ἐκείνην τὴν νέαν. Ἀρκεῖ ὅτι τὴν εἶδα πρὸ τινῶν ἡμερῶν νὰ καταδροχθῇ ἀπλήστως

ὁλόκληρον πινάκιον βατομούρων, ὅτι εἶδον τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἐστήριζεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, χεῖρα λειπόσαρχον μὲ κυρτοὺς ὄνυχας, ἀνεγειρομένους ἄνωθεν τῶν δακτύλων, ὥσπερ μέλλοντας ν' ἀποσπασθῶσιν αὐτῶν. Πάσχει ἀπὸ τὴν φθίσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς, θ' ἀποθάνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐνὸς ἔτους. . . ἀλλ' ἄς τῇ τὸ εἰπωσιν ἄλλοι. Ἐδῶσα ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κτυπήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα εἶτα ἐστρέφοντο κατ' ἐμοῦ. Δὲν θέλω πλέον.

— Ὁ Ρουμεστάν εἶχεν ἐγερθῇ, ἐπτοημένος.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομα τῶν κυριῶν αὐτῶν, ἱατρί;

— Ὅχι! Μοὶ ἔστειλαν τὸ ἐπισκεπτήριόν των, ἀλλ' οὔτε κἀν νὰ τὸ ἴδω ἠθέλησα. Γνωρίζω μόνον ὅτι διαμένουσιν εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον μὲ ἡμᾶς.

Καὶ αἰφνης, παρατηρῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δεινροστοιχίας :

« Ἀ! Θεέ μου, ἰδοὺ αὐταί! . . . Φεύγω. . . Χαίρετε ».

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς δεινροστοιχίας, ὅπου ἐβλεπέ τις παιδρὰ συμπλέγματα τῶν πολυχρόων ἐσθῆτων καὶ τῶν κινουμένων ἀλεξιζήλιων, εἶχον ἀποσπασθῇ ἀπὸ τινος ὁμίλου αἱ κυρίαι Λέ Κεσνοᾶ καὶ συνομιλοῦσαι προύχωρον πρὸς τὸν Νουμᾶν.

— Μὲ ποῖον συνώμιλετε, Νουμά; Μοὺ ἐφάνη ὅτι ἦτο ὁ Βουσερῶ.

Ἰστατο ἐνώπιόν τοῦ πλήρης γοητείας καὶ νεανικῆς φαιδρότητος, ἥτις διεσκέδαζε βαθμηδὸν τοὺς περὶ τῆς υἱείας τῆς φόβους τῆς μητρός τῆς, ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας ἐφάνετο ἤδη ἐπανθοῦν μειδιάματι ἡδονῆς.

— « Μάλιστα ἦτο ὁ Βουσερῶ, ὁ ὁποῖος μοὶ διηγείτο τὴν δυστυχίαν του. . . Εἶνε πολὺ ἄσχημα, ὁ ταλαίπωρος! . . . »

Καὶ θεωρῶν αὐτὴν ὁ Νουμάς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε τρελλός. Αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγει εἶνε ἀδύνατον. Φαίνεται, ὅτι τὸν ἴδιον αὐτοῦ θάνατον διαγιγνώσκει εἰς τοὺς ἄλλους ».

Μετὰ τινὰς ἡμέρας αἱ κυρίαι Λέ Κεσνοᾶ ἀνεχώρουν διὰ Παρισίους, περατωθείσης τῆς ὑδροθεραπείας τῆς Ὁρτενσίας.

Ὁ δὲ Νουμάς ;

« Ὡ! αὐτὸς ἐσκόπει νὰ διαμείνῃ μίαν ἢ δύο ἔτι ἐβδομάδας ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑδροθεραπείαν καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς μονώσεως, εἰς ἣν θὰ κατέλειπεν αὐτὸν ἡ ἀναχώρησις τῆς Ὁρτενσίας καὶ τῆς μητρός τῆς, συντάξῃ τὸν περίφημον ἐκεῖνον λόγον.

Τοὺς πάντας ἐλύπει ἡ ἀναχώρησις τῆς Ὁρτενσίας. Εἶχε κατακτήσει τὰς συμπαιθείας ὧλων. . . Καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν πῶσαι τεταμέναι χεῖρες συνωθοῦντο περὶ τὴν ὁδοπορικὴν ἁμαξάν, ἥς ἐπέβαινε. Αἱ νεάνιδες τὴν ἡσπάζοντο, λέγουσαι : « Μαζὶ σου φεύγει καὶ ἡ φαιδρότης ἀπ' ἐδῶ »

Ἡ Ὁρτενσία οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερε, φο-

βουμένη μὴ ἀναλυθῇ εἰς δάκρυα. ✓

« Χαίρετε, χαίρετε ὅλοι ! »

XI

Ο ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΛΙΘΟΝ ΛΟΓΟΣ

Θέλω νὰ γείνω περισσεῶς
καὶ νὰ πετάξω πολὺ ψηλά. . .

Διὰ τῆς λεπτῆς φωνῆς τῆς ἐφαλλε τὴν πρῶαν ταύτην ἡ μικρὰ Βασσελερὺ ἱσταμένη πρὸ τινος καθρέπτου καὶ ἀποτελειούσα τὸν καλλωπισμὸν τῆς. Ἐφερε κυανὴν ἐνδυμασίαν, λίαν συνεσφιγμένην καὶ ἰδιαιτέρην διὰ τὰς ἐκδρομάς. Κάτωθεν περιέμενε ἐξευγμένον τὸ μικρὸν ὄχημα καὶ ὁλόκληρος ὁμάς νεανιῶν, οἵτινες ἐμελλον νὰ συνοδεύσωσιν αὐτήν.

Ὅτε σχεδὸν ὁ καλλωπισμὸς τῆς ἦν περὶ τὸ τέλος, ἐκρουσέ τις τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς.

— Ἐμπρός !

Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ρουμεστάν λίαν συγκεκινημένος καὶ τείνων αὐτῇ μέγαν φάκελλον, τῇ λέγει :

— Ἰδοὺ κυρία. . . ἀναγνώσατε. . . ἀναγνώσατε. . .

Ἦτο τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ εἰσῆγετο ἡ Ἀλίκη Βασσελερὺ εἰς τὴν Ὁπεραν τῶν Παρισίων διὰ πέντε ἔτη, μετὰ τῆς μηνιαίας ἀμοιβῆς, ἣν ἐκείνη ἐζήτηε κλπ. Ἀφοῦ προσεκτικῶς ἀνέγνωσεν αὐτό, ἄρθρον πρὸς ἄρθρον, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς χονδρῆς τοῦ Καδαλλικῆς ὑπογραφῆς, τότε, καὶ μόνον τότε, προύχωρσε πρὸς τὸν ὑπουργὸν καὶ ἀνεγείρασα τὸν πέπλον, δι' οὗ εἶχε περισφίξῃ τὸ πρόσωπον πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ τῆς ἐκδρομῆς, τῷ λέγει προσκολληθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ :

— Εἰσθε καλός. . . σὰς ἀγαπῶ. . .

Τοῦτο καὶ μόνον ἤρκει ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν λήθην εἰς ὅλας τὰς θλίψεις, ἄς τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἡδύνατο καὶ ἐμελλε νὰ τῷ ἐπιφέρῃ. Ἐν τούτοις συνεκράτησεν ἑαυτὸν καὶ προσποίηθῃς τὸν ψυχρὸν προσέθηκε :

— Ἦδη, ἀφοῦ ἐκράτησα τὸν λόγον μου, ἀποχωρῶ. . . Δὲν θέλω νὰ χαλάσω τὴν ἐκδρομὴν σας. . .

— Τὴν ἐκδρομὴν μου ; . . . Ἀ! μάλιστα, εἶνε ἀληθές. . . Ὅθ' ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βαγιάρ.

Καὶ περιπτύχασα τὸν λαίμῳ του διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, προσέθηκε τρυφερῶς :

— Ὅθ' ἔλθετε μαζὶ μας. . . ὦ! ναί, ναί ! . . .

Ἐπέφαινε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς, καὶ ἀρωματώδης πνοὴ ἵπτατο περὶ αὐτόν.

— Μαζὶ μὲ ἐκείνους τοὺς νέους ; . . . αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. . . Τὸ ἐσκέφθητε καλὰ ; . . .

— Ἐκείνους τοὺς νέους ; . . . Οὔτε ἔχω ἀνάγκην. . . Νὰ ἡ ὦρα. . . τοὺς κοροιδεύω ὅλους. . . Ἡ μητέρα θὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι δὲν θὰ ἔλθουν μαζὶ. . . ὦ! εἶνε τὸσον συνειθισμένοι εἰς αὐτά. . . Πήγαινε μητέρα. . .

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ μήτηρ Βασσελερὺ, προχωροῦσα ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου, μὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν.

— Νά φυλάξουν καὶ ἐν ἄλογον διὰ τὸν Βομπάρ, προσέθηκεν ἡ μικρά, θὰ ἔλθῃ μαζὶ μας. Καὶ ὁ Νουμάς, μεμαγευμένος, ἀπῆλause τὴν ἀνέκφραστον ἡδονὴν νὰ λάβῃ παρατεταμένον φίλημα, συνοδευόμενον ὑπὸ μειδιήματος πολλὰ ὑποσχομένου, μεθ' ὃ ἡ Ἀλίκη ἀπεσπάρθη αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, γλίγωρα νὰ ἐνδυθῆτε... Εἶνε ἄργα.

Ζωηρὰ ἐπεκράτει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κίνησις· ὅλοι ἐσπευδον κρυπτόμενοι ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων νὰ ἴδωσι τὸν Ρουμestάν ἐν τῇ ἀμάξῃ ἀπέναντι τῶν δύο Βασσελερύ.

— Ὁ Βομπάρ ἄργεῖ, τί κάμνει ἐπιθύριζεν ὁ Νουμάς, ἀνυπομονῶν ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἀποφύγῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βλέμματα. Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος ἐπεφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Βομπάρ.

— Προχωρεῖτε... θὰ σὰς φθάσω.

Ὡσεὶ τὸ σύνθημα τοῦτο περιέμενον, ἐξέκινήσαν οἱ ἵπποι, κροτούντων τῶν ἐπ' αὐτῶν κωδωνίων, καὶ διὰ τριῶν ἀλμάτων διέσχισαν τὸν κῆπον, διήλθον πρὸ τοῦ Λουτρῶνος.

Ὅπόθεν διέρχεται ἡ ἀμάξα, ὅλοι ἀναγνωρίζουσι τὸν Νουμάν καὶ τὸν χαιρετίζουσι μετὰ σεβασμοῦ, οἱ πῖλοι ὑφούνται εἰς τὸν ἄερα, ἐνῷ αἱ δύο κυρίαι, λίαν ὑπερήφανοι, διατηροῦσι στάσιν ἀξιοπρεπῆ, ἐννοοῦσαι καλῶς τὴν τιμὴν, ἣν περιεποιεῖ αὐταῖς ὁ Νουμάς.

Ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ ὁ Βομπάρ δὲν φαίνεται. Ἐκπλήττονται, ὀργίζονται. Τέλος ἐντὸς νέφους κονιορτοῦ ἐπιφαίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ Βομπάρ, με λευκὸν καπελλῖνον ἐν εἵδει σκαφάνδρου, ἐν χρήσει παρὰ τῷ ἀγγλοϊνδικῷ στρατῷ.

Ὁ Βομπάρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν με ὕψος τραγικόν. Προφανῶς θὰ ὑπέφερε πολλὰ με τὸν ἵππον του κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, καὶ θὰ ἔδωκε κακὴν ιδέαν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ ξενοδοχείου περὶ τῆς ἰσορροπίας του, καὶ τοῦτο ἐμαρτύρει μέγα ἐπὶ τῶν νώτων του στῆμα κονιορτοῦ.

Ἀτίθαστος ἵππος, εἶπε χαιρετῶν τὰς δύο κυρίας, ἐνῷ ἡ ἀμάξα ἐκινεῖτο πρὸς ἀναχώρησιν, πολὺ ἀτίθαστος, ἀλλὰ τὸν ἔκαμα νὰ προχωρήσῃ.

Τόσῳ δὲ καλῶς τὸν εἶχε κάμει νὰ προχωρήσῃ, ὥστε ἤδη δὲν ἤθελε πλέον οὐδὲ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός νὰ κάμῃ, ὀρθούμενος καὶ περιστρεφόμενος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ ἀναβάτου.

Ἡ ἀμάξα εἶχεν ἤδη προχωρήσει.

— Θὰ ἔλθῃς, Βομπάρ :

— Προχωρεῖτε... θὰ σὰς φθάσω... εἶπε καὶ αὖθις, εἶτα δ' εἶδον αὐτὸν δευθυνόμενον ἐν μεγίστῳ καλπασμῷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀρβιλλάρ. Καὶ δὲν ἐσκεφθήσαν πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ρουμestάν δὲν εἶχε ποτε ἴδει χῶραν περικαλλεστέραν. Ἦτο εἰς τὸ ζενιθ τῆς εὐτυχίας.

«Τί ὥραία ποῦ εἶνε» ἔλεγεν ἡ αἰδός...

«Πόσον σὰς ἀγαπῶ» ἀπῆντα ἐκεῖνος.

Εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν ὁ Βομπάρ συνήντησεν αὖθις αὐτοῦς, πεζός, σύρων ὀπισθεν τοῦ τὸν ἵππον, «αὐτὸ τὸ ζῶον εἶνε παράδοξον» εἶπε, καὶ δέσας αὐτὸν ὅπισθεν τῆς ἀμάξης, ἐπέβη καὶ οὗτος αὐτῆς. Οὕτω δὲ προύχωρησιν πρὸς τὸν Πύργον, Βαγιάρ.

Ὑπηρετρία ἐνεφανίσθη, ὑπηρετοῦσα παρὰ τινι ἱερεῖ, κατοικοῦντι ἐν τῷ Πύργῳ, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ δέχεται ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτοῦ περιηγητάς.

Ἡ ὑπηρετρία ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ πύργου, ἐπιδεικνύουσα τὰ ἀξιοθέατα μέρη, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐντὸς αὐτοῦ σκοτούς οὐδεὶς προσεῖχε, οὐδὲ παρετήρει τι.

Μετὰ ταῦτα παρεκάθισαν ἔξωθεν τοῦ πύργου εἰς πρόγειμα, παρατεθειμένον ἐπὶ ὀγκώδους μαρμαρίνης τραπέζης. Ἀφοῦ κατηνύσθη ἡ πρώτη πείνα, ὁ Νουμάς ἀφηγήθη τοὺς ὠραίους λόγους, οὓς ἡ μήτηρ Ἑλένη εἶχεν εἶπει εἰς τὸν υἱὸν τῆς Βαγιάρ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του «Πέτρε, ἡ μόνη μου παραγγελία εἶνε ἵνα πρὸ παντὸς ἄλλου ἀγαπᾷς, φοβῆσαι καὶ ὑπηρετῇς τὸν Θεόν, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο προσκρούσης πρὸς αὐτόν, ἢ ἵνα εἴναι δυνατόν.» Ὁρθίος ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου, προσέθηκεν ὑψὸν τὴν φωνήν, ὥς ἵνα ἀκουσθῇ μέχρι τοῦ Σαμπερύ! » Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ λέγωσι πρὸς τὰ τέκνα των ὅλοι οἱ γονεῖς, ὅλοι οἱ διδασκάλοι...»

Διεκόπη, ἔτυψε τὸ μέτωπόν του!

«Ὁ λόγος μου, αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος μου. Τὸν εὖρον ἐπὶ τέλους... Περιφῆμα! Δεκαπέντε ἡμέρας τὸν ἀναζητῶ. Καὶ ἰδοὺ τὸν ἐπὶ τέλους.»

— Ἐκ θείας Προνοίας σὰς ἦλθεν, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βασσελερύ. Τί ἀνθρωπος! Τί πνεῦμα!

— Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο, εἶπεν ἐκεῖνος, περισκοπῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πέριξ, ἢ ἵνα ἡδυνάμην νὰ γράψω...

— Ἐὰν ὁ κύριος θέλῃ ἐν μέρος διὰ νὰ γράψῃ, ὑπάρχει... εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ὡ! μόνον ὀλίγας σημειώσεις θὰ κάμω... Συγγνώμην, κυρίαι... Ἔως ὅτου πίετε τὸν καφέ, θὰ εἶμαι ἐδῶ.»

Ἡ ὑπηρετρία ἔφερεν αὐτόν εἰς τι μικρὸν τοῦ ἰσογείου δωμάτιον, ἀρχαιοτάτον με στρογγυλὴν ὀροφὴν, ὅπερ πολλοὶ διατείνονται ὅτι ἦτο τὸ γραφεῖον τοῦ Βαγιάρ, ἐνῷ ὡς κοιτῶν τῷ ἐχρησίμευεν ἡ παρακειμένη εὐρεῖα αἰθουσα, ὅπου καὶ μεγάλη ὑπῆρχε κλίνη με περσικὰ παραπετάσματα.

Ἐνάρχῃ ὁμοίᾳ γραφῇ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ῥήτορος. Ἐγραφε τὰς φράσεις με μεγάλους καὶ παχείς χαρακτῆρας, με κάτω νεύουσαν τὴν κεφαλὴν, φράσεις δικηγόρου τῆς Μεσημβρίας, γνωστὰ ἤδη ἀλλὰ πολυστημάντους, πλήρεις κεκρυμμένης θερμότητος, ἐκσωμένης τῇδε κἀκεῖσε εἰς σπινθῆρας ῥητορικούς. Αἰφνης ἐσταμάτησε, με τὸν ἐγκέφα-

λον κενόν περαιτέρω ιδεῶν καὶ λέξεων, ἢ μᾶλλον λίαν ἀπηνδηκότα ἐκ τῶν κατὰ τὴν ὁδοπορίαν κόπων καὶ πλήρη ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ προγεύματος. Ἐγερθεὶς τότε ἤρξατο περιπατῶν ἀπὸ τοῦ γραφείου εἰς τὸν κοιτῶνα, ὁμιλῶν μεγαλοφώνως ἡ κροῶμενος μετὰ προσοχῆς τὴν ἡχὴ τῶν βημάτων του, καὶ πάλιν ἐκάθισεν, οὐδὲ λέξιν δυνάμενος νὰ χαράξῃ... Τὰ πάντα ἐστρέφοντο περὶ αὐτόν, οἱ λευκοὶ τοῖχοι, ἡ διὰ τοῦ παραθύρου ἰσθύουσα φωτεινὴ ἀκτίς. Ἦκουσεν μακρὰν πολὺ μακρὰν ἐν τῷ κῆπῳ τὸν θόρυβον κινουμένων πινακίων καὶ ἐξακολουθητικῶν γελάτων καὶ ἐπὶ τείλους ἀπεκοιμήθη βαθέως, με τὴν ρίνα ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ χάρτου...

Ἡ πτώσις ἰσχυροῦ κερανοῦ τὸν ἔκαμε ν' ἀνορθωθῇ ἐκπληκτός. Πόσον χρόνον εὐρίσκετο ἐκεῖ κοιμώμενος; Ὀλίγον τεταραγμένος ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἔρημον ἤδη ζωσῆς πνοῆς. Εὐρὼν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν ἠρώτησε περὶ τῶν λοιπῶν. Τότε δ' ἔμαθεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ δεσποινὴς εἶχε μεγάλην κεφαλαλγίαν, ἡ ὑπηρετρία τὴν ὠδήγησε νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βαγιάρ, κλείουσα ἡσυχῶς τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου γραφείου, ὅπως μὴ διαταραχῇ τὴν ἡσυχίαν αὐτοῦ, ἐργαζομένου. Οἱ δύο ἑτεροί, ἡ χονδρὴ κυρία καὶ τὸ λευκὸν καπελλῖνον, εἶπεν, ὅτι εἶχον κατέλθει εἰς τὴν πεδιαδα, καὶ βεβαίως θὰ τοὺς κατελάμβανεν ἡ βροχὴ, ῥαγδαία μέλλουσα νὰ ἐπιπέσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων, εἶνε δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰερωνύμου Βοναπάρτου, βασιλέως τῆς Βεσιφαλίας, καὶ τῆς πριγκιπίσσης Αἰκατερίνης τῆς Βυρτεμβέργης. Ἐγεννήθη τῷ 1822 ἐν Τεργέστη. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἀπαξιών νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἄλλην, πλὴν τῆς Γαλλίας, χώραν, ἀνεχώρησεν εἰς μακρὸν ταξεῖδιον.

Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου, ὁ πρίγκιψ Ναπολέων ἐτίθετο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Παρεκάθισεν ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει ὡς πληρεξούσιος τῆς Κορσικῆς μεταξὺ τῶν μετρίων Δημοκρατικῶν. Διορισθεὶς τῷ 1849 πρεσβευτὴς εἰς Μαδρίτην, ἀνεκλήθη μετ' ὀλίγον. Μετὰ ταῦτα εὗρεν αὐτόν τὸ Δεκεμβριανὸν πραξικόπημα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ τῶν Γαλλῶν ὁ Ναπολέων Γ'. Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων διεμαρτυρήθη ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ἀλλ' ἀμέσως τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπεδέχθη παρὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος, τὸ ἀξίωμα τοῦ Γερουσιαστοῦ καὶ τοῦ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ τὸν